

Sunt Om

Bragagiu

Motto: Nu ştiam ce minune e să fii Om,
până când savanţii nu m-au prefăcut în animal.

În depărtări împădurite
Din înserări atinse-n ceaţă
Apar chemările smerite
Ce mă invită-n altă viaţă.

Privesc ca la-nceput de cale
Spre zările tremurătoare
Când ziua cu picioare goale
Pe drum se duce la culcare.

Şi mă întreb fără de teamă,
Doar cu un pic de fâstâcire
Unde şi oare ce mă cheamă
Într-un exotic de neştire?

Mă țin de traiu-mi care este -
Îl ştiu, îl pipăi în cunoaşteri
Şi n-am dorinţă de-o poveste
Abstractă ca să prindă naşteri.

Realitatea mea precisă
Mă mulţămeşte şi mă-ndeamnă
Să cred o carte care-i scrisă
Şi-o nostalgie pală-n toamnă.

Sunt insul îmbrăcat în haine
Cu buzunare şi cu nasturi
Şi nu-mi pierd timpul după taine
Fără solidul cu balasturi.

Dar totuşi... totuşi... înainte
M-apleacă inima întreagă
Şi cugete fără cuvinte
Nu vor ceva să înţeleagă.

Ca un boboc ce vrea să sfarme
Solzii de mugur cu-nflorirea
Închipuirea mea ce doarme
Aspiră pare-se uimirea.

O dragoste numai visată
Prin sfiiciune ce s-ascunde
Parcă mi-ar spune iată... iată...
Doar nu se vede... nu s-aude.

Iar primăvara ce se pierde
Prin lilioci și colți de cepe
Îmi zice proaspătă de verde:
„Păcat când noul nu se-ncepe!”

Ah, rațiunea mea savantă,
Iar am trădat bazele noastre:
Din existența-mi de pe pantă
Zbor spre pădurile albastre!
Victor Bragagiu
victorbragagiu.blogspot.com